

MERJA LÄTTILÄ

YLLÄTYS- MATKA

Yllätysmatka

Merja Lättilä

Yllätysmatka

Ritva Arvetvuon tutkimuksia

Merja Lättilä: Eikö Suomi olekaan saari? Erilaiset muistelmät, 2014

Merja Lättilä: Isäntyyttö, 2021

Merja Lättilä: Ja sinä toit appelsiineja, 2022

Merja Lättilä: Ikkunanpesijä 2022

Merja Lättilä: Pissaprinsessa 2023

© 2024 Merja Lättilä

Kannen suunnittelu: Tuija Käki-Lahtinen

Tekstin taitto: Arja Suikkanen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6745-0

YKSI

Liisa Murto ottaa itseään niskasta kiinni ja soittaa muutaman päivän epäröityään Hätäkeskuksen numero 112:een. Lähes kuiskaten ja vapisevalla äänellä hän ilmoittaa haluavansa tehdä katoamisilmoituksen. Kun häneltä kysytään, onko kadonnut henkilö mahdollisesti joutunut rikoksen uhriksi, onko hän hengenvaarassa tai kyvytön hoitamaan itseään, hän epäröi eikä osaa vastata. Hän vain toistaa uudestaan ja uudestaan pelkäävänsä, että jotain pahaa on tapahtunut hänen parhaalle ystävättärelleen, johon hän ei saa yhteyttä. Häntä neuvotaan ottamaan yhteys poliisiin.

Liisa jää miettimään hätäkeskuksen virkailijalta saamaansa vastausta ja tämän mainitsemia ikäviä vaihtoehtoja. Olisiko Kirsti todella niin pahassa tilanteessa ja miten hän olisi sellaiseen joutunut? Vaikka Liisa on luonteeltaan sosiaalinen ja puhelias, hän arkailee ottaa suoran henkilökohtaisen kontaktin poliisiin. Puhelimessa Hätäkeskukseen se olisi ollut niin paljon helpompi. Ei hänellä ole minkäänlaisia kielteisiä kokemuksia poliisista, sillä hänen kokemuksensa poliisilaitokselta rajoittuvat passin ja ajokortin hakemisiin ja uusimisiin. Mutta jonkinlainen pelon sekainen epäily ja virkavallan kunnioitus nousee nyt hänelle pintaan. Osaako hän käyttäytyä tällaisessa tilanteessa oikein? Muistaako hän varmasti kaikki asiat oikein, ettei vaan synny väärinkäsitystä? Vaatiiko tämän tilanteen ratkaiseminen todella poliisia? Pitäisikö hänen vielä odottaa muutama päivä?

Pelko ystävättären kohtalosta on kuitenkin niin suuri, että hän rohkaisee mielensä. Takellellen hän esittää asiansa keskukselle ja on jo lopettamassa puhelun, kun häntä pyydetään tulemaan laitokselle vielä samana päivänä tilanteen kartoitusta varten. Nyt häntä alkaa toden teolla vasta jännittääkin.

Hän saapuu iltapäivällä Lahden Poliisilaitokselle, jossa hänen on määrä tavata rikoskomisario Arvetvu. Häntä hermostuttaa. Hän miettii, onko hän sittenkin hätäillyt turhaan. Ehkä Kirsti on kuitenkin lähtenyt Villen kanssa matkoille, vaikkei ole hänelle mitään etukäteen kertonut. Tätä miettiessään, hän tuntee itsensä hieman loukatuksi, kun epäilee Kirstin näin toimineen. Kirsti ja hän ovat vanhoja ystäviä, jotka ovat uskoneet toisilleen arkaluontoisimmatkin salaisuudet vuosien mittaan.

Arvetvuota odottaessaan hän kelailee mielessään, mitä kaikkea vajaan vuoden aikana on tapahtunut. Hän katsoo mietteissään ikkunasta entisen kasarmialueen vielä lehdettömiä puita ja hieroo samalla huomaamattaan käsiään ikään kuin niitä palelisi. Hän kuulee, kuinka käytävällä mies ja nainen keskustelevat innokkaasti koirasta, jonka mies on saanut väliaikaiseen hoitoon. Ja sitten yhtäkkiä nämä puhujat ovatkin jo ovella ja astuvat huoneeseen. Kumpi on rikoskomisario Arvetvu?

- Hyvää päivää, olen rikoskomisario Ritva Arvetvu ja tässä on kollegani Jussi Koli. Olenko ymmärtänyt oikein, että haluat keskustella ystävättäresi katoamisesta ja tehdä hänestä katoamisilmoituksen?

Arvetvuon ääni on ystävällinen ja rauhoittava. Hän nyökkää kevyesti ja katsoo Liisaa silmiin. Samoin tekee Jussi Koli.

- Pä-päivää, minä olen Liisa Murto, hän takeltelee ja nousee tuolistaan tervehtiäkseen sisään astuvaa parivaljakkoa. - Tuli tässä jo vähän uskon puute, onko se katoamisilmoituksen tekeminen sittenkään ihan vielä tarpeen. Ehkä ystävättäreni on todellakin lähtenyt miesystävänsä kanssa matkoille, niin kuin minulle puhelimesta laitoi viestin. Mutta kun sen jälkeen en ole viikkoon saanut mitään yhteyttä häneen, niin ajattelin, että

jotain odottamatonta on saattanut tapahtua. Yleensä Kirsti soittelee lähes päivittäin vaikkei olisi mitään asiaakaan. En myöskään ole monista yrityksistäni huolimatta onnistunut tavoittamaan Villeä, siis hänen miesystävänsä.

Liisa Murto istuu rauhattomana, itseään tuolissaan hermostuneesti keinuttaen, käsiään hieroen ja arkana häntä vastapäätä istuviin poliiseihin pälyillen.

- Kuunnellaan nyt ensin ihan rauhassa, mitä sinulla on kerrottavana ja päätetään sitten, mitä tehdä. Mutta ihan ensiksi, sopiihan että sinutellaan?

- Totta kai.

- Kertoisitko meille ystävättärestäsi ja syistä, jotka ovat saaneet sinut uskomaan hänen katoamiseensa. Kerro kaikki ihan omin sanoin. Meillä ei ole mitään kiirettä, Arvetvuorauhoittaa Liisaa.

Liisa aloittaa varovasti, välillä oikeita sanoja etsien ja usein niitä toistaen. Hän kertoo hiljaisella äänellä Taunon, Kirstin miehen parin vuoden takaisesta kuolemasta ja siitä ahdingosta ja masennuksesta, jonka miehen äkillinen ja yllättävä kuolema Kirstille aiheutti. Hänestä tuli alle 40-vuotiaana leski, omasta mielestäänkin aivan liian nuorena. Elämä oli ollut mallillaan ja sen paremman puolen piti olla vielä edessä. Tätä kertoessaan Liisan pää painuu alas ja hartiat lyyhistyvät kasaan. Hän huokaa syvään ja istuu sitten pitkän tovin liikkumatta ja puhumatta. Arvetvuorauhoittaa Kolille, eikä kumpikaan sano mitään. He jäävät odottamaan jatkoa.

Liisa nostaa varovasti päätään ja yrittää suoristaa selkäänsä epämukavalla tuolilla. Häneltä pääsee heikko voihkaus, aivan kuin häneen sattuisi. Jussi Koli ojentaa hänelle vesilasin, jonka hän hörppää nopeasti yhdellä kulauksella melkein tyhjäksi. On kuin vesi olisi antanut hänelle uutta virtaa. Hän on kuin toinen ihminen ruvetessaan kertomaan heidän nuoruudesta asti kestäneestä ystävyystään, kenenkään keskeyttämättä. Ääni on muuttunut varmemmaksi ja kuuluvammaksi ja puhekin

selkeämmäksi. Kertomuksesta voi aistia lämpimän ja todellisen ystävyyden sekä ystävättärien välisen täydellisen luottamuksen. Kertomus päättyy siihen, kun hän kertoo mistä kaikkialta ja miten hän on yrittänyt tavoittaa ystävättärensä, mutta kaikki turhaan.

Liisan kertomus tekee Arvetvuohon vaikutuksen ja alkaa vahvistaa hänen ajatuksiaan siitä, että kyseessä saattaa olla oikea katoaminen. Harva ihminen tulee poliisilaitokselle kevyin perustein hakemaan apua kadonneen ystävän löytämiseksi. Valitettavan usein asia on päinvastoin. Ihminen tulee liian myöhään.

Arvetvuo tekee muutaman tarkentavan kysymyksen. Vastauksia odottaessaan hän ottaa etusormen ja peukalon väliin pienen hiustupsun ja alkaa pyörittää sitä hitaasti samalla Liisaa sivusilmällä tarkkaillen. Liisa pelkää vastaavansa kysymyksiin väärin tai ei riittävän yksityiskohtaisesti. Siksi välillä syntyy kuolleita hetkiä, kun hän miettii vastauksia. Auttaakseen ystävätärtään hän haluaa vastata parhaalla mahdollisella tavalla eli kertoa tosiasiat varmasti oikein. Kun Liisa on Arvetvuon arvion mukaan kertonut kaiken oleellisen, hän ajattelee tekevänsä yhteenvedon ja esittävänsä Liisalle toimenpiteet. Mutta ennen kuin hän ehtii aloittaa, Liisa kääntyykin Kolin puoleen ja pyytää lisää vettä. Arvetvuo yllättyy, kun Liisa sanoo hetken henkeään pidättäen haluavansa vielä kertoa heille erityisesti yhdestä lokakuisesta illasta Kirstin luona edellisenä syksynä. Sen illan hän muistaa kuin eilispäivän. Nyt hän tuntee itsensä syylliseksi, koska pelkää, että Kirstille on sen illan seurauksena tapahtunut jotain kauheaa.

Liisan ilmoitus yllättää. Arvetvuo ja Koli kuuntelevat tarkkaavaisina ja vakavina Liisan kertomusta. Koli tekee ahkerasi muistiinpanoja pudistaen välillä varovasti ja huomaamattomasti päätään. Kertomuksen muutamat yksityiskohdat tuntuvat hänestä jotenkin liian tutuilta. Hän ei kuitenkaan kysy eikä sano mitään. Kun kaikki kysymykset on tehty ja vastaukset saatu,

Arvetvuoro pyytää Liisalta vielä Kirstin ja tämän miesystävän Ville Rantalan puhelinnumerot. Näitä täydentämään tarvitaan vielä hyvä ja selkeä kuva kadonneeksi ilmoitettavasta Kirsti Pekolasta sekä varmuuden vuoksi myös hänen miesystävästään. Liisa ottaa kännykkänsä esiin ja alkaa kiireesti selata valokuvia. Kirstistä löytyy monta hyvää kuvaa, mutta valokuvia selatessaan Liisa toteaa turhautuneena, että Villestä ei jostain syystä ole yhtään sellaista niin hyvää kuvaa, josta hänet voisi sataprosenttisen varmasti tunnistaa. Aina hän on joko juuri liikahtanut tai sitten pää on kääntynyt johonkin väärään suuntaan. Kun tämä selviää, Koli kirjoittaa jotain muistikirjaansa, samalla taas hieman päättään pudistaen. Hän pyytää Liisaa kuvailemaan Villen. Liisa naurahtaa väkinäisesti ja sanoo muistelevansa Kirstin vastausta, kun hän kysyi tältä samaa vajaa vuosi sitten.

- Kirsti kertoi silloin, että Ville on niin tavallisen näköinen, että niitä menisi ainakin 15 tusinaan, ja ettei se mies kylläkään ulkonäöllä pysty yhtään naista hurmaamaan. Hänen mielestä Villen näköisiä, neljä–viisikymppisiä miehiä tulee kadulla vastaan joka nurkalla. Ville on reilusti Kirstiä pidempi, ehkä 185 senttiä tai jotain sellaista, sen maantien värinen ohut tukka on lyhyeksi leikattu. Ville on hoikka, ei lainkaan sporttinen, normaali nenä ja leuka, kasvoissa ei näkyviä luomia, ei silmälaseja, silmät ehkä harmaat, kulmakarvat ohuet samoin huulet. Hieman punakka iho. Ei partaa, ei viiksiä eikä mitään erikoisia maneeereita eikä kävelyssäkään ole mitään erikoista. Pukeutuu ei-lainkaan huomiota herättävästi. Hän on hyvin rauhallinen. Niin, sanoisin vielä, että ehkä jopa hieman ujo.

Tämän jälkeen Liisa istuu pitkän aikaa sanomatta mitään, vain katsomalla ja ristimällä hermostuneesti sormiaan, ennen kuin jatkaa.

- Vaikka olen nähnyt hänet ainakin sata kertaa, niin en kyllä osaisi antaa tarkempaa kuvausta hänestä. Äänessäkkään ei ole mitään erikoista. Hänessä ei ole yksinkertaisesti mitään, mikä jäisi mieleen.

Tähän Liisa lopettaa. Hän kirjaimellisesti lyhyistyy kasaan ja jää tuijottamaan pöytää ja tyhjää vesilasia, jonka ottaa käsiinsä. Mitään näkemättömin silmin hän pyörittää sitä hitaasti.

Arvetvuo pyytää Liisalta Villen kuvien huonosta tunnistettavuudesta huolimatta kuitenkin muutaman kuvan, joissa Ville näkyy edes jollain tavalla. Hän pyytää lisäksi Liisaa tekemään jonkinlaista listaa henkilöistä, puhelinnumeroista, osoitteista ja paikoista, joista saattaa etsinnöissä olla apua. Liisa lupaa tehdä listan seuraavaksi päiväksi. Kun hän vielä kertoo, että hänellä on Kirstin asunnon avain, Arvetvuo kiittää häntä ja toteaa Kolille, että käynti asunnossa helpottuu, kun heidän ei tarvitse vaivata talonmiestä tai huoltoyhtiötä.

Liisa kävelee hitaasti parkkipaikalle, jossa kuulee vanhoista puista vain tuulen suhinaa. Kevät on vasta tulollaan ja maassa on vielä siellä täällä pieniä likaisia lumiläiskä. Kaunis vanha ympäristö ei nyt jaksa kiinnostaa. Ei myöskään vanhat muistot iloisista juhlista entisen kasarmin upseerikerholla. Ei myöskään auringonvalo, joka siivilöityy lehdettömien paksujen oksien välistä. Vaikka aurinko paistaa vielä korkealla, ilma on viileää. On huhtikuun loppupuoli.

Hän avaa autonsa oven ja istuu paikalleen, mutta ei tee elelläkään lähteäkseen ajamaan. Hän vain istuu kädet sylissä ja katsoo eteensä mitään näkemättä. Kaikki tapahtunut pyörii yhtenä sekamelskana hänen päässään. Hän miettii, oliko ja miten hyvin Arvetvuo oli ymmärtänyt ja uskonut hänen pelkonsa ja epäilynsä Kirstin katoamisesta. Oliko tästä käynnistä mitään hyötyä? Toisaalta hänestä tuntuu, että hän kuitenkin puhui uskottavasti, rauhallisesti ja asiallisesti ilman turhaa kiihkoa. Arvetvuo sai hänet jollain erityisellä tavalla rauhoittumaan ja keskittymään kaikkein olennaisimpaan. Liisa miettii, miten Arvetvuo sen oikeastaan teki, sillä ei hän kertaakaan joutunut sitä ääneen mainitsemaan. Se vain johtui hänen rauhallisesta puhetavastaan ja hillitystä käytöksestään.

Hän miettii Kirstiä, heidän ystävyystään ja sitä, miten hyvin he tulevat keskenään toimeen ja täydentävät toisiaan kaikesta erilaisuudesta huolimatta. Hetken kuluttua hän kaivaa laukusta kännykkänsä ja etsii sieltä kuvan, jossa he ovat molemmat. Kuva on otettu edellisenä jouluna ystävien yhteisellä joululounaalla. Hän katsoo kuvaa hyvin tarkkaan. He ovat toistensa täydelliset vastakohdat niin ulkonäön kuin luonteenkin osalta. Mutta on heissä paljon yhteistäkin, joka ei kuvassa näy, kuten vaikka intohimo hyvään ruokaan ja viiniin, kulttuuriin yleensä sekä matkustamiseen.

Liisa näkee kuvassa Kirstin, rotevahkon, keskikokoisen ja vakavan naisen, joka on luonteeltaan rauhallinen ja pidättyväinen. Kuvassa tämä hymyilee silmillä, joissa on lämpöä. Hän itse seisoo pienenä ja sirona Kirstin vieressä, suu auki kuin jotain sanoen. Jotkut, etenkin vieraammat ihmiset, moittivat häntä äänekkäästä ja pulppuavasta puheesta sekä usein ehkä liiastakin suorapuheisuudesta. Hänen hohottava remakka naurunsa saattaa herättää joskus kanssaihmisissä myötähäpeää.

Kirstin kastanjanruskea, pitkä suora tukka, jota hän pitää siistillä nutturalla, on hänen omien vaaleiden pitkien, vapaina roikkuvien kiharoidensa vastakohta. Hän ei osaa kuvitella käyttävänsä itse samanlaisia klassisen tyylikkäitä, hintaviakin vaatteita, joka on Kirstille niin itsestään selvää. Hänen oman luovan pukeutumisensa juuret löytyvät kirpputoreilta ja second-hand —liikkeistä. Hänen perheensä ei elänyt köyhyydessä vaan niukkuudessa, joka opetti harkitsemaan jokaisen ostoksen tarkkaan. Kyllästymiseen asti isä toisti toistamistaan tärkeätä talousoppia: markan ostokseen tarvitaan kahden markan tulot. Ja tämän hän sai tuta monta kertaa havitellessaan jotain uutta, usein itkien ja hammasta purren. Vaikka hänen elintasonsa nyt aikuisena on aivan toista luokkaa, ei ostoskäyttäytyminen kuitenkaan ole muuttunut. Hänestä luova hulluus on ihanaa. Valokuvaa katsoessaan häntä alkaa itkettää.

Hän pitää etusormeaan pitkän aikaa Kirstin kuvan päällä, sivelee kuvaa varovasti ja kysyy ääneti ja lohduttomana itseksensä "missä olet Kirsti".

Hetken rauhoituttuaan hän päättelee käytyjen keskusteluiden perusteella, että Arvetvuo löytää Kirstin ja Villen ja he saapuvat kotiin. Niin tarina saa onnellisen lopun. Kirsti on moittivinaan häntä ja muut nauravat, koska hän oli hätäillyt turhaan. Itsekseen hän miettii kestävänsä sellaisen naurun, kunhan vain Kirsti löytyy. Tästä positiivisesta ajatuksesta voimistuneena hän lähtee ajamaan hitaasti kotia kohti keskustaan. Parkkeerattuaan auton talliin hän tuntee, miten nälkä kurnii ja muistaa, ettei ole syönyt aamiaisen jälkeen koko päivänä mitään. Mutta astuessaan kantaravintolaansa Taivaanrantaan hän tuntee itsensä sairaaksi ja kääntyy pois. Hän ei voi syödä mitään.

KAKSI

Liisan poistuttua Arvetvuo ja Koli jäävät istumaan kuulustelu-huoneeseen tehdäkseen samantien yhteenvedon kuulemastaan. He joutuvat kuitenkin poistumaan sieltä, koska tila on varattu koko loppuiltapäiväksi. He keräävät tavaransa ja matkalla Arvetvuon työhuoneeseen he ottavat mukaansa kahvit auto-maatista.

Työhuoneen pohjoiseen avautuvalla ikkunalla oleva jukkapalmu on lähes metrin korkuinen, mutta vihreätä siinä ei juurikaan ole kuin muutamien haarojen latvuksissa. Kaikista puutteistaan huolimatta kasvi kyllä luo huoneeseen personaallisen ilmeen väänkyröiden, ohuiden haarojen ja minimalistisen pienen kalpean vihreyden koristeellisuudella. Huoneeseen tullessaan Koli kehuu taas pilke silmäkulmassa kollegansa ”taitavaa viherpeukaloa”. Arvetvuo ei kommentoi saamaansa suitsutusta, hymyilee vain viehättävästi, napauttaa peukkunsa pystyyn ja siirtyy työpöytänsä taakse. Hän istahtaa tuoliinsa ja kasaa pöydällä olevia papereita. Koli retkahtaa rennosti häntä vastapäätä olevaan vierastuoliin.

- No Jussi, mitäs sanot? Katoamisilmoitus tehdään, se on selvä. Mutta tuleeko tästä rikostutkinta? Arvetvuo kysyy samalla kun avaa tietokoneen ja katsoo Liisan hänelle siirtämiä kuvia. Samalla hän toistaa pääasian eli sen, että Kirsti Pekola on ollut noin viikon tavoittamattomissa, jota ei kuitenkaan voida pitää ylen pitkänä aikana. Eikä etenkään nyt, kun hän oli lähettänyt

Liisalle viestin, jolla oli kertonut lähtevänsä Villen järjestämälle yllätysmatkalle.

- Niin. Minkälaista matkaa yllätysmatka tarkoittaa? Voiko se olla työssä käyvälle naiselle yli viikon kestävä? Mainitsiko Murto jotain pitkästä viikonlopusta Oslossa? Hän sai viestin torstaina. Lähtikö Pekola jo silloin tai vasta perjantaina? En saanut sellaista käsitystä, että Villellä olisi rahaa mitenkään ylen määrin. Kirstillä kyllä, mutta maksaisiko hän Villen järjestämän yllätysmatkan?

Koli pyörittää jäähtynyttä kahvia kupissaan ja näyttää miettivän vastausta omaan kysymykseensä. Ajatus kuitenkin karkaa, ja hän pohtii, osaisiko itse yllättää vaimonsa Minnan viemällä tämän viikonloppumatkalle jonnekin mukavaan paikkaan. Vaikka edes Suomessa, ulkomaista puhumattakaan? Hän säpsähtää mietteistään, kun kuulee kollegansa pohtivan ääneen.

- Ystävyyteen perustuen luulisi, että Kirsti olisi matkan varrelta lähettänyt kuvia tai tietoja missä mennään, vaikka yllätysmatkalle lähtikin. Eikös se ole vähän niin kuin tapana nykyisin? Kuvia laitetaan facebookiin ja lähetetään kännykällä, joskus melkein liikaakin. On ruokakuvia, selfieitä sieltä sun täältä, milloin mistäkin.

- Sehän on sitä sosiaalisuutta, Ritva. Etkös ymmärrä? Onhan se positiivinen asia, kun muistaa toista lähettämällä kuvan. Mutta sitä mäkin vähän mietin, että jotain erikoista siinä täydellisessä, ja jo aika pitkäänkin jatkuneessa hiljaisuudessa kuitenkin on. Vaatii melkoista itsekuria ja –kontrollia olla viestittämättä mitään, edes pienintä vinkkiä...

- Joo, joo. Totta kai ymmärrän kuvien lähettämisen. Itsekin teen niin usein. Tämä on vain sellainen retorinen juttu. Selvisikö sinulle muuten, onko Kirsti vielä töissä siinä miehensä perustamassa yrityksessä? Rakennusalan yrityshän se oli? Hän oli ollut Liisan mukaan miehen kuoleman jälkeen jonkin aikaa vt. toimitusjohtajana, mutta ei ymmärtääkseni enää.

- Enpä tullut sitä ajatelleeksi. Mutta ootas, googlataan vähän yrityksen tietoja.

Koli ei ole varma yrityksen nimestä ja kestää hetken, ennen kuin oikea tieto löytyy.

- Nyt löyty. Toimari on Bertil Nyman, henkilöstöasioista vastaa Kirsti Pekola.

- Jos ja kun hän on siellä vielä töissä, niin olisi kai luultavaa, että hän olisi sopinut lomasta, vai mitä.

- Ihan varmasti näin olisi. Tämäkin on helppo tarkistaa. Minä selvitän.

Parivaljakon mielestä Liisan Murron kertomus herättää monia kysymyksiä, vaikka se äkkiseltään tuntui yksinkertaiselta ja selvältä. Tapauksen selvittäminen voidaan aloittaa välittömästi vielä samana päivänä, mutta tarvittavia lisätietoja Liisalta he saavat vasta seuraavana päivänä. Silloin on tarkoitus käydä Kirstin asunnossa ja mahdollisesti myös tämän mökillä. Kuin ohimennen Koli toteaa, että olisi ehkä hyvä tutkia myös Murron taustatietoja.

Kolin poistuttua Arvetvuo jää huoneeseensa lukemaan saapuneita sähköposteja ja vastaamaan niihin. Hänellä on pari tutkimusta auki, joiden tiimoilta hän joutuu lähettämään asianosaisille lisäpyyntöjä ja tarkennuksia. Ja mieleen tulee sitten jotain yksityisempääkin, joka olisi hyvä saada hoidettua.

Arvetvuon tyttären Kaisun koulun opinto-ohjaaja Harri Mielonen on ollut häneen yhteydessä asiasta, jota hän nyt alkaa valmistella. Häntä on pyydetty kertomaan Mukkulan yläkoulun oppilaille aiheesta "Miksi minusta tuli poliisi?". Hän pitää tällaista tilaisuutta ehkä jonkin verran velvollisuutenaankin. Ja onhan hän ylpeä työstään. Hän lupautui ja merkkasi päivän kalenteriinsa. Ja se päivä lähestyy.

Vähän aikaa aiheetta mietittyään hän alkaakin kuin itsestään pohtia, ei suinkaan Mielosen antamaa aiheetta, vaan sitä, mitä ja minkälaista poliisin työ on. Hän katsoo kelloon ja huomaa työajan jo päättyneen. Epäröityään hetken, voiko vielä soittaa

Mieloselle kotiin, hän päättää soittaa myöhäisestä ajakohdasta huolimatta. Suoraan kysymykseen voiko lisätä esitykseen osan, joka kertoo enemmän poliisin työstä hän saa nauravalta Mieloselta suoran vastauksen. Totta kai. Sehän palvelisi ehkä paremminkin ammattiaan miettivää nuorta.

Mielonen kertoo vierailevia puhujia valitessaan haluavansa hieman ravistella moniin ammatteihin liittyviä ennakkokäsityksiä ja on siksi pyytänyt miespuolisen sairaanhoitajan ja lastentarhan opettajan sekä naispuolisen rekkakuskin ja metsätyökonkeen käyttäjän rikkomaan tabut siitä, kuka mitäkin voi tehdä. Tämä tieto yllättää Arvetvuon iloisesti, ja hän alkaa usin innoin miettiä esityksensä sisältöä eikä malta lähteä kotiin ennen kuin esityksen runko ja osittain jopa tarkempi sisältökin on selvä. Saadakseen aiheesta vielä hieman enemmän lihaa luille, hän lähettää muutamalla kollegalleen viestin, jossa kertoo tulevasta tapahtumasta koulussa ja pyytää heitä kertomaan niistä syistä, jotka saivat heidät ryhtymään poliisiksi.

***"No Jussi, mitäs sanot?
Katoamisilmoitus tehdään,
mutta tuleeko tästä
rikostutkinta?"***

Rikoskomisario Ritva Arvetvuori alkaa uusimmassa tutkimuksessa selvittää, mitä on tapahtunut onnellisena yllätysmatkalle lähteneelle Kirsti Pekolalle.

Katoamistutkimus muuttuu kuolinsyytutkimukseksi. Se ei etene, kunnes yllättäen alkaa paljastua asioita, joista asianosaiset mieluiten vaikenisivat.

Kuka huijasikaan ketä ja miksi?

ISBN 978-95-28067-45-0

9 789528 067450